

---

bálint béla versei

SZÉTARADÁSOK

test-podvasztó
gőzzubbony
holnap-úr gondolat

köd-bizonytalansággal
rántom mellemre
hogyan-tovább-hajóm
girhes
pennaszár-kormányrúdját

látomás
vagy önnön hullám-vállaimba
ütközöm minduntalan

a
hátrahagyott szóörvények fúródának
fagyöngy-kitartással
mozdulataim közé

tenyérmélybe
a verítékfelhők
nyirkos bőrhuzat rétege alá
alázatra-rémített
vad izgalmával hiába
lesnék

kristály-merev megnyugvásom
ott
a nyugtalan dombok
vonagló árkok mélyén
hiába keresném

féktelen
idegdúc-tánc
rezgő tenyérlomb
ölelni szeretni hogyan is
tudnék

nem
a ragaszkodás nem
püffedt illat-tor
duzzadó teríték-fellegekből
kicsapódó csontzárpor

akác-szikár tavaszok
emlék-rovásokat
pattintanak sorra agyamba
magma-buzgalommal
forrnak a képek
mégis
nyír-magányomban
a folyóparton az ébredés
a hullámok mellé festve
érzem
hűl lassan hűt
színek vérszapuló ölelése

se kacaj derű sem
kín az én holnapom
önzön magammal társnak
kit is vihetnék

KARNEVÁL

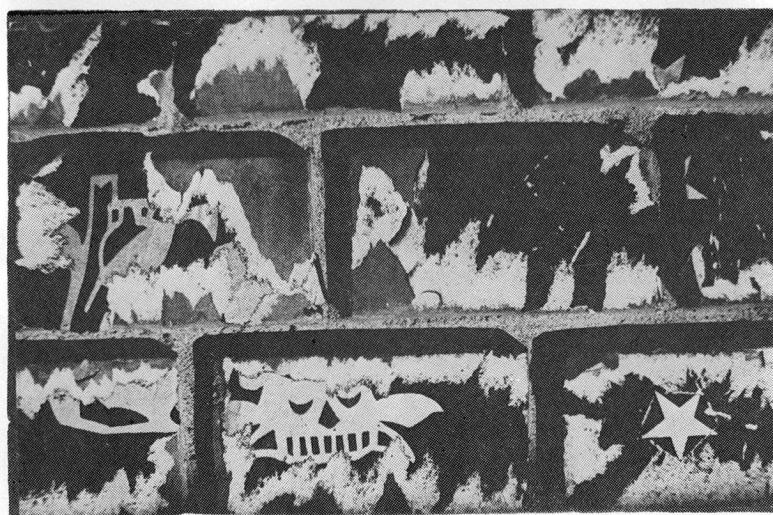
tűz-tengerből ágaskodó
szirt-penge
omladozó toronyszár

látványra bontott szivárvány
csattogó
ropogó daccal
villognak a petárdák

neonfátyolba bújtatott
primadonna
az est
karcsú lábszárak topognak
legénykéz
kezet tör

lombbá duzzad az éj
rügyfakadás: szikra pattan
püffedt tömeg-ámulat
örömében tapsol a néma

tolul a zshivaj
beléremeg a sikátor
a nagy izgalomban
felsikoltanak a vakok is

Ladik Katalin: Falfelület intervenció nélkül

izzik a nyárs
hordó-korgás ringlispil a csap
hab-fodor szegi
a kriglit az ivóban
kérkedő fémkacaj a bukszákból

ágydeszka-faháncs-széklába
máglyává
dudorodik a tér
tűz
parázs korom-kábulat
csak néha-néha
villan elő
ha magasra csap a láng
a sok viasz mögül
egy-egy szempár
máskor száj

---

szoborárnyékban
túl a pompán
pőre mellű cigánylány
bélpoklos gyomortánc

kiméletlen a ritmus
rongyvárak barlangjaiba
taktusra a zsebmetsző is
hiába nyúlna

széttartó szivárvány
csak
alábukó korom-pihe hull
az ágaskodó tenyér-erdőre
a csattogásból is
kiválnak a sikolyok

szoborárnyékban
csont-roncs emberkupac
rezgő tenyérlomb
nyugtalan bőrszakajtó
az ujjak remegése

falatnyi kenyér
éhenkórász-tor törmelék
felissza mégis a
tajtéket szájaszélekről

---

vihog-vinnyog
ki-ki maga módján
míg
meg nem reked a lárma

kereszt-sorrá vedlik
az utca
mint őszi dőben
tarka szőttés lepi a tereket

megszorulnak a csapok
kifúl a verkli is
tok-koporsóban
nyugszanak a hangszerek
tarsolyában matat elmenőben
a vén cigány

VONATON

koromtestű gőzös
mint a kerevet feletti
keretben
magányosan vénülő fotók
a rozsdá-dér nedvezte
vakvágányon

tágra nyílnak
fütyt-éhesen a rezgő tekintetek
topog a barna puttonyos
leányölben ezüstpántú
kiskoffer
dobozháton tató nyel nagyot

cigánykőlykök kefével
lutri az asztalon
hab-fodor szegi a
kriglit az ivóban
várakozássá áll össze a
sok indulás a peronon

---

mozdul a tétlenség
vonattá duzzad
mint a kipattanó lomb
nyár jöttére árnyékká
a tájba nyújtott
tésztaderekű sínpár

csikordul
feljajdul a vastömeg
ki könnyez ki virul
csattan
rezzen a fémkukac
ki fellép ki le

---

kényszer a vonat
koromkábulat
az indulók viaskodásában
kényszer
mint folyók part-kérgét
nyúzó ár-szablya

ámulat a vonat
a nagy izgalomban kivesznek
a bántó részletek
ál-egésszé
áll össze
ráma közében a táj

süvítő menekvés a vonat
csavargó
szépkisasszony kofakosárral
feszengve
mint vázatorokban réti nád
mind helyére vár

-----
fonnyad a remény
ponttá tömörül a vonat
testébe szippantja a táj
koromköpenyünk alatt
slipper-lépcsők hátán
megreked a láz